

Cullum en cos i ànima

Jamie Cullum torna a Barcelona per gaudir i fer gaudir al Festival Alma | El músic britànic ha actuat a Catalunya en nombroses ocasions des de l'any 2005

Jamie Cullum al festival Alma | F. Roser Gamonal

"Són 22 anys d'amistat" deia **Cullum** des de l'escenari del Festival Alma al Poble Espanyol anit. Probablement, només en siguin 19 i probablement adorem que ens diguin que ens estimen, però el que està clar és que ahir **Jamie Cullum** s'ho va passar molt bé. El músic de Romford (Anglaterra) va tornar a Catalunya després del seu pas pel Festival de Portaferrada l'any 2022. No duia cap disc nou sota el braç; el darrer treball publicat amb temes propis és *Taller* (Island, 2019), que va estrenar a Cap Roig. Des d'aleshores, només un disc de versions i un recopilatori. Fa només 24 hores estrenava al Festival de Montreux (Suïssa) la cançó "Reasons to Reach", que esperem sigui el presagi d'un nou treball.

Però el repertori de **Cullum** és prou ampli ?com també el seu públic? per omplir dues hores de concert (fidelitat a la puntualitat britànica en començar) de bona música i bons músics. L'artista anglès és un mestre al piano (sí, segueix pujant-hi a sobre) i la veu se li ha fet cada cop més interessant, profunda i matisada, des del seu debut als 16 anys. Cal agrair-li també que s'envolti d'instrumentistes de nivell als quals cedeix espai per a solos improvisats (llargs, no de compromís) amb els quals contenim la respiració mentre el veiem a ell, a l'ombra, gaudint-ne com el que més. Saxo, trompeta, bateria, baix, contrabaix, percussions i dos vocalistes de categoria donen cos i espectacle a un concert durant el qual va interpretar una quinzena de temes, tant propis com algunes versions d'estàndards de jazz.

Diem jazz, però en el cas de **Cullum** és difícil resumir el seu estil. Hi viu profundament arrelat en les improvisacions al piano i en les dels seus músics; però en el lèxic de **Cullum** hi ha pop, hi ha

rock, hi ha ritmes llatins i africans quan cal. Qui regna és el ritme. "Aquest home ens fa anar per on vol", diu la meua amiga i té raó. Si demana que saltem, saltem. Si la cançó demana silenci, no cal ni que ho demani. Comunió total amb un públic entregadíssim i de mitjana edat, amb honroses excepcions. El concert és a la Plaça Major del Poble Espanyol, però el so podria ser el de qualsevol bon auditori del món. **Cullum** respecta la música i els músics, ja ho hem dit.

Dos quarts de deu i s'asseu al piano, acompanyat només de bateria i contrabaix per interpretar "I Get a Kick Out of You", l'estàndard estrenat per **Cole Porter** el 1934. Declaració d'intencions de gran qualitat. No és només una estrella del pop que actua de festival en festival, el seu nivell d'exigència no decau, al contrari. I bum! Amb el segon tema, tota la banda a l'escenari i tota la carn a la graella. Vibrant des del minut u, la banda interpreta "Get Your Way", una partitura pròpia que va estrenar el mateix any en què aterrava a Barcelona i en què els vocalistes llueixen en cos i ànima amb **Cullum**. Suposo que cal un determinat nivell d'energia i compromís per seguir-lo, i d'aquí ja no baixaran en tota la nit.

Jamie Cullum al festival Alma, al Poble Espanyol (14.07.2024). Foto: Roser Gamonal

Més clàssics: ara és el torn de "What'd I Say", de **Ray Charles**. Ara ja no són només els músics i el públic, també balla el personal de les barres, i **Cullum** se n'adona i els saluda. Cos i ànima. "Work of Art" és un dels temes de *Taller* que interpreta -a més de "Mankind" i la mateixa "Taller"- i segueix ben amunt amb l'himne "These Are The Days", on mostra el seu ampli registre vocal en aquest tema de l'àlbum supervendes *Twentysomething* (UCJ, 2003), al qual pertanyen també "Next Year, Baby" i la cançó que dona nom al disc. **Cullum** corre amunt i avall sense caure ni fer llàstima. És un artistà i només té 44 anys.

Però ningú no és perfecte, i amb "Everything You Didn't Do" el to de veu decideix agafar vida pròpia, i només les taules i l'honestetat de **Cullum** el salven, després de reconèixer que això li passa per interpretar una cançó que feia quatre anys que no cantava. Qui no arrisca no pisca.

Segueixen "Can't Feel My Face" -de *The Song Society Playlist* (Island, 2018)- i "When I Get Famous" -de *Momentum* (Island, 2013)-; i ja no trobo a faltar les cadires de la plaça. La percussió de "Sinnerman" és ahora versió i homenatge a la gran **Nina Simone**, des d'on aprofundim en el vessant rocker amb "You and Me are Gone" -de *The Pursuit* (Decca, 2009)-. No podem demanar més. O sí.

Capítol a banda mereixen els tres bisos de la nit. L'esperadíssim "Mixtape" -del mateix *Pursuit*- amb el qual arribem al deliri amb cos i ànima; i dues balades precioses per fer-nos tornar a poc a poc a la realitat "All at Sea" i la meravellosa i encertadíssima veritat "What a Difference a Day Makes", popularitzada per **Dinah Washington**, però escrita per la cantant mexicana **María Grever** el 1934 amb el nom de "Cuando vuelva a tu lado".

Casualment, vaig veure **Cullum** el 2014 en aquest mateix escenari. Deu estius després l'he vist més i millor. Entregat en cos i ànima. Com jo.